

земята съ орала и съ добитъкъ и да впрѣгатъ воловетъ въ кола.

На това, споредъ едно старо тѣхно предание, ги научилъ нѣкакъвъ митиченъ герой, прадѣдо на едно тѣхно племе. Неговиятъ образъ още около 500 год. преди Христа тѣ поставяли върху ковани сребърни монети. Той билъ здравъ, брадатъ мжжъ, седналъ въ кола, на която колелата били съ по 4 спици. Съ дигнатъ нагоре камшикъ той каралъ воловетъ. Обработката на хранитѣ у тракитѣ била напреднала твърде много. Когато войницитѣ на Александра Македонски минавали презъ тракийскитѣ ниви, високитѣ житни класове ги шибали въ лицето и войницитѣ трѣбвало съ дългитѣ си пики да навеждатъ класоветѣ настрана, за да си пробиватъ пъть. И тогава, както и сега, южна България и Добруджа били прочути съ своитѣ хубави жита. Жителитѣ около сегашния Чирпанъ били наричани „обитатели на житни полета“ (по тракийски пирогери), понеже житото тамъ давало изобилна жътва.

Но освенъ пшеница тракитѣ съблели и ръжъ, името на която е тракийско (отъ тракийската дума вряза). Тѣ произвеждали и ечемикъ, отъ който правѣли бира. Тази бира била много пивка и тракитѣ обичали да я пиятъ съ дълги сламки, за да имъ не влизатъ въ устата парчета и зърна отъ ечемикъ. Едно племе пъкъ край Черно море наричали просояди (мелинофаги), защото об-

работвало много просо и пиело получената отъ него боза. Чесънътъ и кромидътъ били такава любима храна на тракитѣ, че единъ тракийски царъ, за да задоволи своя зеть-гъркъ, напълнилъ една яма, дълбока 1½ лакти, съ кромидъ и му го далъ като прикля за дъщеря си.

Но най-много обичали тракитѣ да обработватъ лозата. Старитѣ гръцки и римски писатели, като гледали изобилието на грозде и на вино въ Тракия, казвали, че за пръвъ пътъ тукъ е станало тѣхното обработване. На това тракитѣ били научени още въ незапомнени времена отъ митичния герой Евмолпъ. Отъ тогава не само хората, но и боговетѣ и разнитѣ демони вземали участие въ лозарството. Тукъ най-деятелниятъ, разбира се, билъ богъ Сабазии или Дионисъ. Неговата стихия била въ лозята и главно презъ гроздобера. Тогава той е потъналъ отъ наслада всрѣдъ окитенитѣ съ изобилно и сладко ароматно грозде лози, а неговитѣ дребни сатирчета, брадати и голи, но крайно пѣргави, взематъ най-живо участие въ беридбата. Едни отъ тѣхъ скачатъ край лозитѣ и пълнятъ кошоветѣ съ грозде, други бързатъ да пренасятъ тѣзи кошове въ постава (чима), трети свалятъ гроздето отъ чима и го притѣгатъ на преси да се изцеди, а четвърти пълнятъ чебуритѣ и оттамъ го наливатъ въ голѣми делви, побити дълбоко въ земята, та да трае подълго. Беридбата на божествения